

"Voní to tu levandulí a česnekem, bylo nám u vás krásně," loučíme se s publikem Francouzského dne. Ve tmě ještě stále svítí na hlavách nadšenců roztodivné barety. Proplétáme se záplavou bareňáků ke stánkům s francouzskými pamlsky. Sýry, paštiky, palačinky, víno... Za topinkami na mě vykoukne hlava pouličního mima. "Jste celý bílý, ochladilo se, co?" provokuju ho ke kousku řeči. "Chtělo by to kafe a baret," žertuju za kapelu CaféBaret. Mlčky mi naznačuje, že byl chytat šneky k snědku, ale místo toho našel jen spícího ježka, a ten se jí špatně. Směju se a přemýšlím, proč zrovna v téhle české vísce pořádají Francouzský den. "Jen tak," odpoví mi záhy organizátor, "lidem se to líbí, už třetím rokem."

{jathumbnail off}

Líbí se nám hrát si, bavit se, fantazírovat, vyklouznout z reality, odfrknout si od rutinní šedi všednosti, být někým jiným, v jiném čase a prostoru. V jiné náladě, atmosféře, životním stylu, kultuře.

"A pak si dáme v parku čaj o páté, jako ve století páry – pánové v cylindrech a dámy v róbách," přibližuje nám po chvíli partička místních fotografů svoji oblíbenou víkendovou zábavu – steampunk. Koukám chvilkami možná nejistě, v hlavě se mi z té "anglické pohostinnosti" trochu páří...

Cestou domů autem mi kolegyně popisuje nedávné setkání "českých indiánů" u Kladna, tzv. pow-wow, tedy hudební, taneční a společenskou sešlost, na kterou se sjíždějí příslušníci různých indiánských kmenů ke společné oslavě. V případě české společnosti fanoušci indiánské kultury. "A pak se tančilo, lidé měli tradiční kostýmy, byla to nádhera. Pro děti to byl zážitek." Snažím se netvářit rozpačitě.

Hrajeme si všichni, odmala. Neseme s sebou životem různé role. A všichni také chceme lepší, pozitivnější, barevnější svět okolo nás, alespoň na chvíli. Každý hledáme cestu jinak. Někdo cestuje, jiný tvoří obrazy, čte, další je hrdinou počítačových her nebo Pseudokeltem... A někdo

Bosá identita - Broumovsko

Napsal uživatel Eva Kroupová (kudrnatě žensky)
Pondělí, 24 Červen 2019 04:35

---

něco pořádá pro druhé. Osobně sice nemám ráda velké organizované hry pro dospělé, ale jestli jimi někdo přináší radost, rozvolňuje společenskou frustrace či nudu, chvála mu... Je to frajer!

Zapnu si doma facebook a umísťuju fotky z francouzské akce. Projíždím svůj veselý profil, kouknu i na pár přátel. Jsem to vážně já? Jsou to vážně oni? Tyhle jarové bubliny... Zase si hrajeme – tentokrát doma, sami, pokoutně? Občas ta fb-hra s naší identitou sice splývá s realitou, ale spíš jen s její částí. S tou pozitivnější, s tou, kterou chceme my, nebo s tou, kterou chceme prezentovat ostatním. Sebe a svůj lesklý pseudosvět.

Při ranní procházce se zuju a jdu bosa. Pořádně to píchá do chodidel, šklebím se a chce se mi brečet. Au! Nafotím se a připevním to na profil. Jsem to ale vážně já, nebo si zase jen hraju, tentokrát třeba na pseudointelektuála, který jde mimo hlavní proud?

Foto Jan Mudra

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)